

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 1

Tiraj 5000

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 2

Tiraj 5000

"Sana şöyle bir önerim var..." diye başlıyordu Mine Kırıkkanat, kendisiyle röportaj yapmak istediğimi belirttiğim e-mailime gönderdiği yanıtta. "Benimle teke tek değil de, çift olarak röportaj yapmak ister misin? 17 yıldır birlikte yaşadığım eşim Daniel Colagrossi, *"Alafranga Türk Sofrası"* isimli çok güzel bir yemek kitabı çıkardı. 17 yıldır süren bir birliktelik, uyum, aşk ve yemek hakkında hoş bir çift röportajı olabilir." Ne kadar alçakgönüllü biri, diye düşündüm ve ne kadar saygılı bir birliktelik! Böyle bir fırsatı tepmek için deli olmak gerekirdi! Seve seve kabul ettim. Ve sorularıma, Mine Kırıkkanat'ın ilişkilerini tarif ettiği ifadesiyle başladım...

17 yıldır süren bir birliktelik, uyum, aşk... Nasıl tanıştınız?

D.C. Bu aslında oldukça komik bir hikâye... Bizler oldukça kalabalık bir sanat çevresi ile her Cumartesi akşamı Palette adlı bir cafê'de toplanıp yemek yerdik. İçlerinde yazarlar, çizerler ve çok değerli sanatçıların da yer aldığı keyifli bir kalabalıktı. Bir Cumartesi akşamı Mine de bize katıldı. Başta bana pek yüz vermedi, kendi halinde takılıyor ya da başkaları ile sohbet ediyordu. Gecenin sonlarına doğru bana kartvizitini uzattı; bütün arkadaşlarım "hadi iyisin" dercesine gülmeye başladı... Tesadüfen o gün bankadan para çekmişim ve bana yanlışlıkla sahte bir 500 Frank'lık banknot vermişlerdi. Ben de hava atmak için, kendi iletişim numaralarımı sahte banknotun arkasına yazıp Mine'ye uzattım. Pek olumlu bir etki bıraktığını söyleyemeyeceğim (gülüşmeler)... Bir anda masanın etrafında soğuk bir rüzgâr esti. Mine istemeye istemeye parayı aldı. Ben de durumu düzeltmek için bir hamle yapmam gerektiğini düşünerek, Akdenizlilere özgü bir gurur ifadesiyle gömleğimin düğmelerini koparırcasına açtım: "Para sahte, ama burası hakiki!" dedim. Anlayacağınız durumu daha da berbat hale getirdim. İşin ilginç yanı, bu tanışmamızdan bir hafta kadar sonra Mine ile telefonlaştık ve buluşmaya kara verdik. Pek romantik bir şekilde başladığı söylenemez, ama 17 yıldır süren uyumlu bir birlikteliğe böyle adım attık.

Farklı kültürlerden geliyor olmak birlikteliğiniz açısından zaman zaman engel ya da sorun teşkil ediyor mu?

D.C. Her ilişkide sorunlar yaşanır, ancak aramızdaki bu kültür farklılıklarını sorun olarak nitelendirmek yanlış bence. Vizyon ya da fikir ayrılığı demek daha uygun olabilir. Bu tür fikir ayrılıkları, farklı dinlerden olan insanların birlikteliklerinde de göze çarpar, ancak bunu ilişkide bir engel olarak görmüyorum, sadece konulara farklı bir görüş getirmekle alakalı bir şey. İnsan bence en iyi anlaştığı insanla mutlu olabilir, çünkü neticede tüm medeniyetlerde insanların beslenme, barınma, giyinme gibi temel ihtiyaçları hep aynı; bunları farklı bir biçimde yapıyor olmaları onları birbirlerinden farklı kılamaz. Bu gibi farklılıklar sorunlara değil, olsa olsa

komplikasyonlara yol açabilir, hepsi bu!

M.G.K. Aramızda kültürel açıdan herhangi bir farklılık olduğunu düşünmüyorum, çünkü ben Fransız kültürünü içselleştirmiş biriyim. Öte yandan bir Fransız'ın Türk kültürünü bu kadar kolaylıkla içselleştirmesini beklenemezdi. 1994'te Daniel buraya öyle uyum sağladı, burayı öyle çok sevdi ki – tabii buradakiler de onu sevdiler – ileride bir gün buraya gelebileceğimiz düşüncesiyle ona bir yer edinmeyi aklıma koydum. Ve bütün sergiler, fotoğraflar bu işe yaradı. Şimdi de, bu kadar sene sonra, ben Türkiye'ye tamamen yerleşmeye karar verdim, Daniel de Paris'teki atölyesini muhafaza edecek şekilde, 1 ay orada, 1 ay burada yaşayacak.

FOTOĞRAFLAR: TERİ ERBEŞ

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 3

Tiraj 5000

**“BU KADAR
UYUMLU
BİR ÇİFT
OLMAMIZIN
TEK NEDENİ,
17 YIL
SONRA HÂLÂ
BİRBİRİMİZİ
ŞAŞIRTMAYA
VE HAYRAN
BIRAKMAYA
DEVAM
ETMEMİZ”**

Birbirinizle hayatınızın her ayrıntısını paylaşıyor mısınız?

M.G.K. Hayır, tabii ki hayır! (gülüşmeler). İkimizin de çok bağımsız bir karakteri var. Ben zaten katiiyen kendime birebir benzeyen bir erkekle yapışık yaşayamazdım. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, başkasından güç alarak yaşayan bir insan değilim. Bazı insanlar, karısı ya da kocasına danışmadan ya da onun onayını almadan kendilerini asla güvende hissetmez – ama ben öyle değilim, her şeye yalnız karar veririm. Daniel de öyle... Zaten 2 kez evlenip ayrıldığım, Daniel’in de hayatının hiçbir döneminde bir yıldan uzun süren bir ilişki yaşamadığı düşünülecek olursa, ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Biz aslında birbirimizin farklılıklarından bir bütün

inşa ettik ve bu anlamda birbirimizi tamamlıyoruz. Tahmin edersiniz ki 17 seneden sonra, aşk eski heyecanını yitirmeye başlıyor, ancak birlikteliğimizin bu kadar uyumlu bir biçimde devam etmesinin ya da hayatımıza girmek isteyen kişilere prim vermemenizin (inanın peşimizden koşanlar oldukça fazla) tek nedeni, 17 yıl sonra hâlâ birbirimizi şaşırtmaya ve hayran etmeye devam edebiliyor olmamız.

Daniel Bey’e bir sorum olacak, rugby’den fotoğraf ve sonra yazarlığa geçişiniz nasıl oldu?

D.C. Açıkçası kendimi henüz bir yazar olarak görmüyorum, daha bu konuda yapmam gereken çok şey var. Bu geçiş aslında hep tesadüflerle dolu. İnsan hayatında öyle

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 4

Tiraj 5000

insanlarla tanıyor ki, bir anda hayatının seyri tamamen değişiyor. Ben işe 15 yaşında aşçılıkla başladım. Aşçılık yaparken Amerikan futbolu da oynuyordum. İkisini dengelemeye çalıştım, ancak çok zordu ve aşçılığı bırakmak zorunda kaldım. 18 yaşından 28'e kadar rugby oynadım. Rugby kariyerim aşçılık kariyerime göre daha çabuk ilerledi. 1980'lerde Paris'te fotoğraf çekmeye başladım. O dönemde, Paris'te fotoğrafçılığa önem verilmeye ve pek çok müzede fotoğraf sergileri açılmaya başlanmıştı. Aynı dönemde dünyanın önde gelen fotoğrafçıların eserlerinden oluşan sergileri gezme fırsatım oldu ve Ronald Topor ile tanıştım, bu sayede sanatçılar çevresine dahil oldum ve sanata yöneldim. Özellikle yemek fotoğrafları çekiyor, bu sayede daha az çalışarak, daha çok para kazanma imkânı buluyordum (gülüşmeler). Arada bu kadar çeşitlilikten söz açılmışken, şiir kitabım da var...

M.G.K. Daniel'in 80'li yılların Paris'ine ait inanılmaz bir arşivi ve daha önceden yayımlanmış siyah beyaz fotoğraflardan oluşan "Bistro" adı altında derlemiş olduğu kitapları var. Gerçekten çok başarılı kareler var içlerinde. Henüz bu fotoğraflarını sergileme fırsatı bulamadı, ama umarım en kısa zamanda bir sergi açacak.

Fotoğraflarınızı Mine Hanım'ın köşesinde yayınlama fikri kimindi?

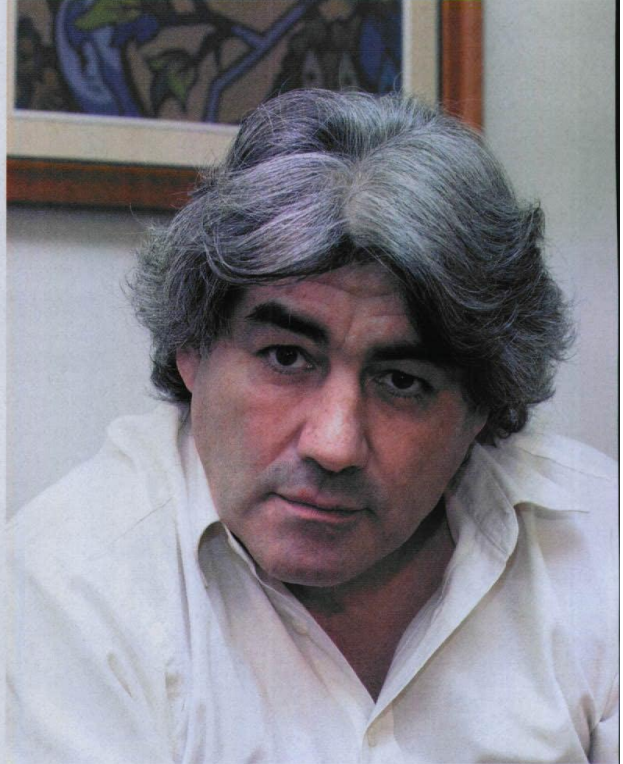
D.C. Tabii ki Mine'nin fikriydi, ben böyle bir şeye tek başıma cesaret edemezdim. Ne gazetenin yapısını biliyordum, ne de böyle bir şeye izin verip vermeyeceklerini...

M.G.K. Genelde bütün pratik fikirler benden çıkar zaten (gülüşmeler). Gazeteye böyle bir teklif götürdüğümde, çok olumlu karşılandı, çok da beğenildi. Biliyorsunuz, ben gazeteciliğe 1984'te Cumhuriyet'te başladım. Sonra 1991'de Milliyet'e geçtim, 1996'da Radikal'de köşe yazıları yazmaya başladım. 2005'e kadar Milliyet ve Radikal'de devam ettim. 2005-2010 yılları arasında Vatan'da yazdım. İnanın köşemin fotoğrafsız çıktığı tek dönem Vatan dönemi! Ve şimdi tekrar Cumhuriyet'te yazmaya başladığımda, sevgili genel yayın yönetmenim İbrahim Yıldız, "Radikal'deki gibi fotoğraf koy," deyince, çok hoşuma gitti.

Mine Hanım siz son dönemde "Aşk Varmış Aşk Yokmuş", Daniel Bey de "Alafranga Türk Sofrası" adlı kitaplar yayınladınız. Nasıl gidiyor satışları?

D.C. Henüz satışlardan söz etmek için çok erken bence, kitabım Eylül'de çıktı. Gelişimini ancak zaman içinde görebileceğiz. Beni memnun eden, şimdiye kadar tüm köşe yazarlarının kitabımdan oldukça olumlu bir şekilde söz etmiş olmaları. Bir televizyon programına da konuk olduk ve çok ilgi çekti. Kitabın enteresan ve eğlenceli bir tanıtımı var, izlemenizi öneririm: (<http://www.youtube.com/watch?v=RxmR-w6RqyM>).

M.G.K. "Aşk Varmış Aşk Yokmuş" yazlık bir kitap ve çok tuttu. Şu anda 4. baskısı yapıldı sanırım. Satışları gayet iyi gidiyor! Yakında Cumhuriyet Yayınları'ndan bir kitabım daha yayınlanacak...

Türk mutfağına bu ilginiz nereden geliyor? En sevdiğiniz yemek hangisi?

D.C. Türk mutfağı aslında o kadar zengin ve çeşitli bir mutfak ki, öylesine güzel malzemeleri var ki, beni üzen Türk insanının bu çeşitliliğin farkında olmaması. Kitabımda belirttiğim şey de bu. Örneğin tahini sadece pekmezle ya da sınırlı tatlılarda kullanıyorlar, oysa tahinin o kadar geniş bir kullanım alanı var ki, şaşırsınız... Fransa'da profesyonel olarak aşçılık yaptığım için Fransız kültürünü ve onun usulünü biliyorum. Türk ve İtalyan mutfağında hemen hemen aynı malzemeler kullanılıyor. Aynı zamanda her iki mutfak birçok kültürün etkisinde. Aralarında ayrım yapmak zor. Et ve balık yemeklerini daha çok severim, ama iyi hazırlanmış her türlü yemeği severek yerim. İşkembe ve kokoreci çok severim ve tabii Mine'nin spesiyalitesi olan Çerkez Tavuğu'nu - beni öyle tavlamaştı zaten!

M.G.K. Yemek kitabı çıkartma fikri tamamen Daniel'e aitti. Bana sürekli olarak: "17 yıldır aynı yemekleri yemekten bıktım. Burada insanlar her akşam farklı restoranlara gidip, sonuçta aynı şeyi yiyorlar," deyip duruyordu. Bunun üzerine iki yıl çalıştı ve sonuçta çok emek harcanmış, profesyonel ve ince zevkin ürünü bir kitap çıktı ortaya.

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

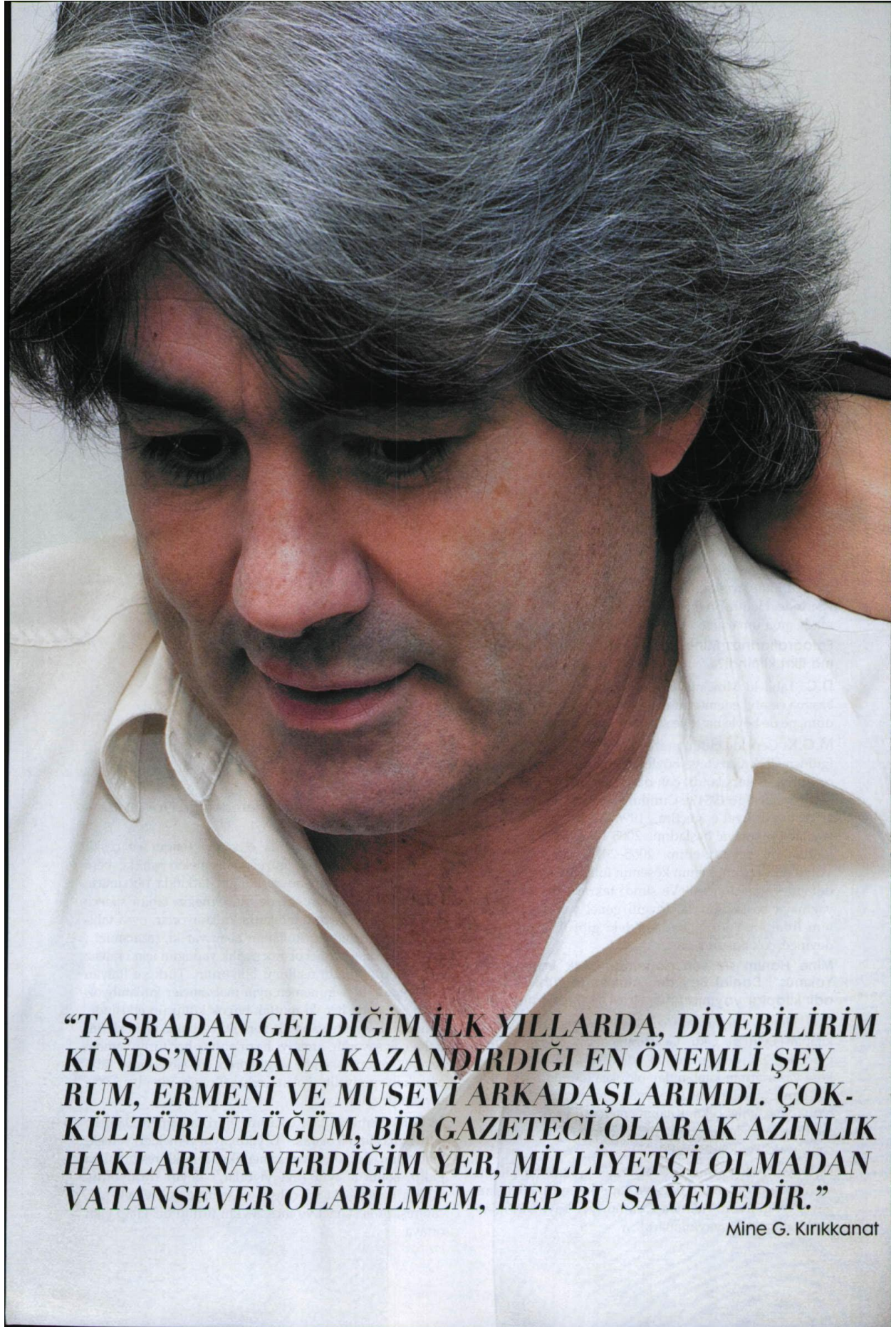
Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 5

Tiraj 5000

“TAŞRADAN GELDİĞİM İLK YILLARDA, DİYE BİLİRİM Kİ NDS’NİN BANA KAZANDIRDIĞI EN ÖNEMLİ ŞEY RUM, ERMENİ VE MUSEVİ ARKADAŞLARIMDI. ÇOK-KÜLTÜRLÜLÜĞÜM, BİR GAZETECİ OLARAK AZINLIK HAKLARINA VERDİĞİM YER, MİLLİYETÇİ OLMADAN VATANSEVER OLABİLMEYİ, HEP BU SAYEDEDİR.”

Mine G. Kırıkanat

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 6

Tiraj 5000

MİNE G.KIRIKKANAT, Ankara doğumlu bir gazeteci, yazar ve köşe yazardır. Fevzi Atılgan İlkokulu, Notre Dame de Sion Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü mezunudur. Türkiye'nin ilk kadın mizah yazarı olarak başladığı yazın yaşamına, Cumhuriyet'in İspanya, Milliyet'in Fransa muhabirliği ve Radikal'deki köşe yazarlığıyla devam etmiştir. TV5Monde kanalının yabancı gazetecileri arasında yer alan Kirikkanat, edebiyat alanındaki varlığını roman, öykü ve deneme türünde pek çok eserle sürdürmektedir.

DANIEL COLAGROSSI, 1958 Fransa Thionville'de doğdu. Le Concorde okul restoranda aşçılık öğrenimi yaptı. Metz Profesyonel Otelcilik Meslek Okulu'ndan mezun oldu. Toulon'daki balık restoranı Le Chapon'da ve Paris Le Grand Cercle gastronomi restoranında aşçılık yaptı. Gastronomi fotoğrafçıları Jean-Louis Bloch Laine ve Ralph Delval'in mizansenisiyle magazin dergileri için yemek tarifleri geliştirdi ve yazdı. 2008'de Türkiye'de yetişen yerli ve taze ürünleri Fransız gustosuna uygun hazırlık, pişirme ve sunum teknikleriyle buluşturan bir gastronomi kitabı yazdı.

Yayın Adı Şalom Dergisi
Referans No 16499663
Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011
Etki Olumlu
STxCM 172,00

Küpür Sayfa 7
Tiraj 5000

Bir restoran açma düşünceniz var mı?

D.C. Hayır şimdilik düşünmüyorum, çünkü bunun için yeterince param yok. İstanbul'da restoran açmak bir servete mal olur, kirası yeter zaten... Hazırlamayı düşündüğüm menü için özel bir ekip kurmam gerekir vs. Böyle bir masrafın altından kalkamam. Öte yandan, farklı bir restoran projem var: açacağım bu restoranda gelenler siparişlerini verecek, ben de seçtikleri tabağı onlar için resmedeceğim. Rejim yapmak isteyen hanımlar için harika olmaz mıydı sizce? Böylece hiçbir kalori almadan, mutlu bir şekilde restorandan ayrılacaklar.

Evde yemeği kim pişirir?

M.G.K. Mutfaktan yüzde 99.9 Daniel sorumludur. Neyse ki yemeğe vazife gibi yaklaşan biri değil. Asla bana "Akşam ne yiyelim?" diye sormaktan hoşlanmaz. Evden çıkarken "Benim canım şunu istiyor, sen ne istersin?" der, alışverişi de ona göre yapar. Ama ben öyle bir şekilde ayarlanırım ki, o gün yorgun gelecek olsa evde mutlaka yiyecek bir şeyler olur. Benim yapmasını bildiğim birkaç yemek var; İspanya'da da 6 sene yaşadığım için İspanyol mutfağından da örnekler yapmayı seviyorum - Daniel'in son kitabında yer verdiğimiz Gaspacho gibi. Aslında yemek pişirmekten hoşlanırım, yaptıklarımı da güzel yaparım, ama ne yazık ki buna fazla zamanım yok. Oldukça doğal malzemelerle ve Fransız mutfağı ağırlıklı besleniyoruz. Sağlıklı, çok çeşitli ve çoğunlukla zeytinyağı ağırlıklı bir tarzımız var. İkimiz de hayatımızda hiç diyet yapmadık, dengeli beslenmeyi bir hayat biçimi haline getirdik. Gençliğimizi ve güzelliğimizi buna borçluyuz zaten (gülüşmeler).

Siz Ankara doğumlusunuz, eşiniz ise Fransa doğumlu bir İtalyan, ama ikiniz de kendinizi "İstanbullu" olarak görüyorsunuz. Nedir sizce İstanbul'u bu denli özel kılan?

D.C. Ben Paris'in kültürüne oldum olası hayranlık duyduğum için, 1980'de Güney Fransa'da ayrılıp Paris'e yerleşmiş biriyim. İlk 10 yıl gerçek bir rüya yaşadığımı söyleyebilirim. Paris'in tarihi, kültürü, yaşantısı beni adeta büyüledi. Tanıştığım insanlar beni şehrin en farklı, en bilinmedik köşelerinde gezdirdiler. 90'lı yılların sonunda, Paris'in bana vereceği pek bir şey kalmamıştı, heyecanını yitirmeye başlamıştı artık. O dönemde de Mine sayesinde İstanbul'u tanıma şansına sahip oldum. İstanbul'da beni en çok etkileyen şeyler, denizin ve manzarasının yanı sıra, genç nüfusu. Burada yaşayanlar hem geçmişten kalma kültürün bir parçası olmaya devam ediyorlar, hem de gençliklerini yaşıyorlar. Bunların hiçbirini Paris'te bulamıyorum! Bazı şehirler, şehrin ulusal kimliğiyle bağdaşmaz, bence New York, Marsilya, İstanbul bunlardan bazıları - belki günün birinde bu konuda bir kitap yazabilirim.

M.G.K. Ankara'dan İstanbul'a, Notre Dame de Sion'da okumak için geldiğimde, bizler o dönem okulun son yatılılarıydık. İlk senemizi şu an Cumhurbaşkanlığı Köşkü olan Huber Köşkü'nde okuduk ve ancak 2. senemizde Harbiye'ye geldik. 8 senelik NDS hayatımda, biz Ankaralıları kendi aramızda bir grup oluşturmuştuk ve ablalarımızla birlikte durmadan Ankara'yı korur ve savunurduk. Taşradan geldiğim ilk yıllarda, diyebilirim ki NDS'nin bana kazandırdığı en önemli şey Rum, Ermeni

ve Musevi arkadaşlarımdı ve onlara çok şey borçluyum. Çok-kültürlülüğüm, bir gazeteci olarak azınlık haklarına verdiğim yer, milliyetçi olmadan vatansever olabilmem, hep bu sayededir. Bir ulusu milliyetçilik unsuru olarak değil, ortak değerlerin eşit paylaşıldığı bir güzellik olarak benimsememe yine onlar yol açtı. Çok canımı acıtan bir deyiştir "azınlık" lafı çünkü bir zamanlar onlar çoğunluktu; şimdiyse biz çoğunluğuz, onlar azınlık oldu. O dönemde özel okullara zengin işadamlarının çocukları değil, gayet orta düzeyde, memur çocukları giderdi, yani demek istediğim hepimiz aynı gelir ve eğitim düzeylerine sahip ailelerden geliyorduk ve bu da kaynaşmamızı kolaylaştırıyordu. Dolayısıyla İstanbul ile ilk tanışmam NDS sayesinde oldu; zaman içinde şehrin büyüklüğü ve güzelliği karşısında Ankara'nın dürüst, mütevazı, onurlu yanı gölgelendi ve İstanbullu oldum. İşin aslı, ben dünyanın farklı şehirlerinde uzun yıllar yaşadım ve herhangi bir metropolde sorunsuz yaşayabileceğimi düşünüyorum. Hepsinin içinde İstanbul'u tercih etmemin nedeni, canlılığı ve genç nüfusumuzun bize kattığı artıdır.

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 8

Tiraj 5000

ZAMAN AŞIMI

*Taksim çevresinde
Birbirine karışan insan selinde,
Dalga dalga çingene şarkıları.*

*Uzanan bir elin
Çizgilerinin söyledikleri
Elin aymasından günün haberi.*

*Rayların gıcirtısı ardından
Ve bakkalın iflasından
Asfaltta bir söz hakkı!*

*Beyoğlu tramvayının yanında
Duman sağanak halinde
Duruğu son durakta.*

*Kentin yollarına vurmak için kendini
Bakmamak gerek ayrıntısına
Çözümüş örgü ilmeklerinin.*

Buydu çingenenin söylediği de.

Daniel Colagrossi

Çok cesur yazılarınız var, çok eleştiri alıyor musunuz?

M.G.K. Ben cesur olduğum fikrine katılmıyorum, hatta bu bir yıl sonra yayımlanacak kitabımın adı bu olacak: "Bana cesur diyorlar, ben cesur değilim, onlar korkak!" Bu kitabın yayın haklarını 4 yıl önce bir yayınevine satmıştım, ama basmadılar ve maalesef yayın haklarını başka bir yayınevine aktarmak için 1 yıl daha beklemem gerekiyor. Eleştiri konusuna gelince, bir süre öncesine kadar inanılmaz eleştiri alıyordum, sonra bir anda her şey tersine döndü ve beni eleştirenlerden, "Ben sizinle hiç aynı fikirde değildim ama hiç değişmeden, boynunuzu eğmeden devam etmeniz bende hayranlık uyandırıyor..." şeklinde e-mailler almaya başladım. Bir zamanlar bana küfür edenler, şimdi takdir ediyorlar anlayacağınız. Sanırım biraz daha beklersem, azize ilan edilebilirim (gülüşmeler)...

Sonradan, "keşke hiç söylemeseydim ya da yazmasaydım" dediğiniz, "talihsiz" bir açıklamanız oldu mu hiç?

M.G.K. Valla, bana bu sorunun sorulmasını gerektirecek çok

şey oldu aslında, ama hiçbirinden pişmanlık duymadım. Hayatta tek pişmanlıklarım, yapmadığım bir şeyden ya da almadığım bir karardan kaynaklanırlardır. Ben sürekli ileri bakan bir insanım, asla geçmişe bakmadım. Geçmişe bakan insanın eli titrek olur, benim elimin titrememesi lazım. Bu benim karakter yapım. Peki, bana bir şeyler kaybettirdi mi? Hem de çok. Şu an mesela 2005'te kazandığımın beşte birini kazanıyorum, ama bana ailemden geçen çılginca bir inat ve "inandığım doğrunun arkasında durma" özelliğimden asla vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğim. Küresel gidişata baktığımızda bizim gibilere aptal diyorlar, ama varsın desinler...

Son dönemde, ülkemizin dış politika konusundaki tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

M.G.K. Bu konuda çok acı bir şey söyleyeceğim: İsrail ile Türkiye arasındaki bu sürekli tırmanan gerilim, okullu ile çarıkli erkânı harp kurnazının arasındaki farktır. İsrail benim daima kalbimde olan bir ülke, ama burada her iki taraf da suçlu ve maalesef bu işin sonu çok kötü biter.

Yayın Adı Şalom Dergisi

Referans No 16499663

Renk Renkli

Yayın Tarihi 01.11.2011

Etki Olumlu

STxCM 172,00

Küpür Sayfa 9

Tiraj 5000

MINE KIRIKKANAT,
DANIEL COLAGROSSI
VE AYLIN YENGİN

Musevilere karşı her zaman çok büyük bir sempatiim oldu, çünkü Cumhuriyet'in kuruluşunda yadsınmaz emekleri geçmiştir. Türkçemizin arılaştırılmasını, pek çok çağdaş kurumumuzun ve üniversitelerimizin açılmasını onlara borçluyuz. Bunun yanısıra yaşantım boyunca çok sayıda Musevi arkadaşımın da büyük yardımlar, iyilikler gördüm. Tüm bunlara rağmen, söylemeliyim ki şu sıralar İsrail'i savunmak çok zor hale geldi ve bunun sebebi de, son 30 yıldır Rusya'dan İsrail'e göç eden ve hiçbir demokrasi geleneği olmayan – Liebermanvari – insanlar. İsrail hükümetinin önünü tıkananlar da bunlar ve ne yazık ki ülkeyi çok büyük

bir açmaza sürüklüyorlar. Bu konuda benim gözümü açan, Fransa'da yaşayan bir Musevi gazeteci arkadaşım oldu. Şimdi İsrail hükümetinde böyle insanlar varken, bizimkilerin de çok fazla vizyonları olmadığını, düşüncecek olursanız, ortaya patlayıcı bir kokteyl çıkması kaçınılmazlaşıyor. Yüzyıllar boyunca dost olarak yaşamış iki ülkenin – ki İsrail'in kuruluşunda en büyük destekçilerinden biri Türkiye idi ve Türkiye'nin uluslararası davalarında en büyük destek her zaman için İsrail'den gelmiştir – arasının bu denli bozuk olması beni çok üzüyor. Türkiye İsrail'in canına okuyabileceğini düşünüyorsa yanılıyor, İsrail de kendi canı yanmadan Türkiye'nin canına okuyabileceğini zannediyorsa çok yanılıyor. Karşı karşıya iki horoz gibiler, sonunda ikisinin de tüyleri yolunabilir, ikisi de kan revan içinde kalabilirler. Yazık!

Bir köşe yazınızda, "Türkiye'nin geleneğinde, geçmişinde bir ırkçılık yoktur. Varlık vergisi haricinde, tarihte çok büyük bir problem yaşanmamıştır," demiştiniz. Hâlâ aynı görüşte misiniz?

M.G.K. Türkiye'nin geçmişinde, dünyada rastlanılan türden bilinçli bir antisemitizm söz konusu değil. Rumlara, Ermenilere karşı çok düşmanlık yaptık, ama Musevilere karşı herhangi bir düşmanlık hiç olmadı. Varlık Vergisi de doğrudan Musevilere karşı değil, kapitali elinde tutan azınlıklara karşı yapılan bir hareketti. Ancak şimdi, ırkçılığın başlama noktasındayız. Çünkü Araplar İsraililerden nefret ediyor ve bizimkiler de Araplara özeniyor. Türkiye'deki Museviler için doğrudan bir antisemitizm olayı olmasa da, İslamcılığı aşırı uçlarda yaşayanlar nezdinde bunun yavaş yavaş başladığını kendi gözlerimle görüyorum. Bu da beni çok korkutuyor. ■